

ACCIÓ CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 22 de Novembre 1930.— 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. XXXIX

«A un President li és sempre difícil traïcionar la legalitat si els partits d'ordre no s'adormen. Un rei, inamovible i irresponsable pot fer-ho molt més fàcilment si manca del sentiment de l'honor i si no dóna molta importància a la paraula donada...»

Guglielmo Ferrero

Principi doctrinal

Des del moment que naixem, com a simple conseqüència d'un fet humanament natural, sense que, per tant, sigui consubstancial a nosaltres el dret diví a una prèvia opció de privilegi, no podem considerar la lògica de les limitacions morals, que ens són imposades, per mantenir l'absurda harmonia d'un règim socialment injust.

La nostra llibertat conscient, d'extensió infinita, relativa però a la concreció objectiva de les coses, no pot, de cap manera, servir a l'interés absorbent de la societat actual; al contrari, deu imposar la valor de la seva aspiració, per fer possible la màxima plasmació de l'ordre, que garanteixi la necessària relació i comprensió dels homes en l'Univers.

L'home, pel sol fet de nàixer, té dret a la vida material i espiritual. Aquest principi, que ningú pot deixar de reconèixer, és trepitjat continuadament a profit d'uns pocs erigits en legisladors suprems, que recolzen la seva autoritat en la ignorància dels altres.

Propugnar per la llibertat de pensament és vogar per la solució inevitable de l'ordre material.

Sovintment, però, ens trobem amb hipòcrites exposicions d'aquests principis i amb lamentables realitzacions inseqüents.

Per exemple: els mateixos que garanteixen els seus drets individuals amb la llibertat d'acció, que els reconeixen les conclusions humanes de la Revolució Francesa, són els primers en sostenir, per egoisme particular, la vergonya de la diferenciació de classes.

Un altre exemple: en els dos o tres primers segles de l'existència del Cristianisme, aquest, propugnà amb el seu dogma fonamental, el ple dret a la llibertat espiritual per a tothom, i per a aquesta empresa de justícia social, obtingué, en la seva propagació doctrinal, l'ajut de tots els pobles vexats per l'absolutisme que aleshores imperava a Roma; però alguns dels que es diuen seguidors d'aquella doctrina, han llegat a la història l'època denigrant de la Inquisició i mantenen, encara, un instint de dominació material i de intolerància ideal, incomprendibles, davant la seva humanitat teòrica, en ço que fa referència a la vida dels homes en el món.

L'home, en el desvetllament de la seva intel·ligència, es troba, doncs, en una humanitat enfangada, conscientment, en el llot de la ignomínia.

La seva puresa de concepció ideal es troba en front a la necessitat d'ofegar els seus sentiments per a poder viure.

La llibertat i els drets humans han esdevingut monopolitzats com a privilegi de classe, d'aquesta diferenciació tan absurda de classes, que permet que hom pugui normalment considerar, no obstant el reconeixement de la igualtat humana, de que subsisteixi, legalment constituït, un règim que permeti que siguin negats els drets i els mitjans de vida a homes que hi tenen el mateix dret que els altres.

Es impossible, per tant, que qui senti dignament la seva responsabilitat individual, deixi de rebel·lar-se i calli, davant la repressió salvatge dels governs als pobles que demanen treball per poder viure.

El contrast de les idees, sincerament sentides, amb la realitat imperant, forçosament ha de congriar a l'interior dels individus, i per tant dels pobles, una concentració de disconformitat que tard o d'hora haurà de trascendir.

Per altre part la progressiva concreció de veritats humanes, ens donen plena consciència del que pot ésser la nostra llibertat individual, i ens evidencien el fet on radica el principi d'autoritat.

Comentari

Els homes de la dictadura

Amb aquest suggestiu nom ha escrit un llibre el líder comunista, Joaquim Maurín, que és una palesa prova de la seva vasta cultura i privilegiada intel·ligència. És un d'aquells llibres que no us decepcionen, ans al contrari, el seu excel·lent contingut, ple de sorpreses, que són filles de la fina intuïció política del seu autor, fan més viu el vostre interès i fins us arriben a encomanar una mena de recança a l'haver de despendre-us de la lectura d'algun dels seus agradables capítols.

Hi ha llibres que prompte descobreixen l'esterilitat i buidor espiritual del seu autor, el qual, sense tenir res a dir, s'ha vist obligat a fer un llibre, escrivint paraules i més paraules, però sense cap idea que les animi; llibres plens de palla, i si algun gra hi ha, entre l'abundant fullaraca, sol ésser encara raquític i de mala llavor. Quan un hom acaba la lectura de semblants llibres, que sovint és abandonada de bon començament, es sent, espiritualment i material, estafat, de la mateixa manera com s'hi sent el comprador d'una mercaderia aparentment bonica, però totalment corcada interiorment.

El llibre que glosem del líder comunista, damunt esmentat, és pla diferent. Ideològicament és ben massís, atapeït d'idees, totes elles, però, conseqüències lògiques d'unes premises político-socials intel·ligentment establertes. Heus ací d'on ve la seva força persuasiva i el viu interès que us desperta tota l'obra, des de la primera a la darrera pàgina.

L'esperit filosòfic i altament intuïtiu de Joaquim Maurín, us descriu la dinàmica de la Història d'Espanya amb tanta justesa i us posa davant d'observacions tan reals, que us aclareixen molt els procediments obscurs d'alguns il·lustres factors polítics de l'Estat espanyol, que són els principals causants de la seva actual decadència i endarreriment nacional.

Hi ha observacions tan ben copsades i tan plenes de realitat, que us fan veure ben clara la responsabilitat dels elements polítics suara esmentats, els quals sacrifiquen les llibertats i necessitats del poble en benefici exclusiu de llurs ambicions personals.

Són massa importants els diversos capítols d'aquest llibre per a donar-ne una lleugera idea amb un modest treball com els que solem escriure per aquesta secció del nostre setmanari; per això mateix provarem en treballs successius de glosar alguns dels seus interessants capítols, recomanant, però, des d'ara, als nostres lectors i a tots els que sentin l'afany de cooperar a la necessària i urgent obra de redreçament nacional, que no oblidin aquest llibre, que el llegeixin amb cura i de segur en treuran profitoses ensenyances.

Traduïm els últims paràgrafs d'aquest llibre, dedicats als elements que ens portaran la República que anhelem, per considerar-los de gran interès i encert:

«Hi ha quelcom que els republicans no comprenen. I és que la Monarquia no és el rei, sinó tot el que ella encarna. La força de la Corona, la seva vivacitat, malgrat tots els contratemps, radica en el seu valor representatiu. La Monarquia és una Societat Anònima, quins accionistes principals són l'Església, el Militarisme, el Banc